

[1973 ஏப்ரல் 1]

திரு. ஜேம்ஸ் அவர்களுடைய தீர்மானம் பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெறப்பட்டது.

(இ) தமிழ்நாடு 1972-ம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்த (நில உச்சவரம்பு கட்டுதல்) திருத்த சட்ட முன்வடிவு.

THIRU MANALI C. KANDASWAMY : Sir, I move—

“ That leave be granted for the introduction of the Tamil Nadu Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Amendment Bill 1972.”

The motion was duly seconded.

The motion was put and carried and leave was granted.

THIRU MANALI C. KANDASWAMY : Sir, I introduce the Bill.

MR. SPEAKER : The Bill is introduced.

(ஈ) தமிழ்நாடு 1972-ம் ஆண்டு இனம் எஸ்டேட்டுகள்—சிறு இனங்கள் (ஒழிப்பு—ரயத்துவாரியாக மாற்றுதல்) திருத்த சட்ட முன்வடிவு.

திரு. ஆ. கு. சுப்பையா : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, 1972-ம் ஆண்டு இனம் எஸ்டேட்டுகள் சிறு இனங்கள் (ஒழிப்பு—ரயத்துவாரியாக மாற்றுதல்) திருத்த சட்டமுன்வடிவை அறிமுகம் செய்ய அனுமதி கோருகிறேன்.

தீர்மானம் முறையாக வழிமொழியப்பட்டது.

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவுக்கு விடப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டு அனுமதி வழங்கப்பட்டது.

திரு. ஆ. கு. சுப்பையா : இச் சட்டமுன்வடிவுவை அறிமுகப்படுத்துகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இச் சட்டமுன்வடிவு அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறது.

(ii) தனித் தீர்மானம்—தொடர்ச்சி.

கைத்தறித் துறைக்குப் பாதுகாப்பறித்தல்—தொடர்ச்சி.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : 9—12—1971-ம் நாளன்று முன்னுரைக்கப்பட்டு விவாதித்த தீர்மானத்தின்மீது இப்பொழுது விவாதம் தொடரும்.

1972 ஏப்ரல் 1]

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : மதிப்பிற்குரிய பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, திரு. தங்கமணி அவர்களால் ஏற்கனவே இந்த மன்றத்திலே கொண்டு வரப்பட்டு விவாதிக்கப்பட்ட இந்தத் தீர்மானத்திலே அவர்கள் பல கருத்துக்களை எடுத்துச் சொன்னார்கள். அந்தத் தீர்மானத்தின்மீது என்னுடைய கட்சி சார்பாகச் சில கருத்துக்களை மேலும் வலியுறுத்திச் சொல்லலாம் என்று கருதுகிறேன்.

நெசவாளர் பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரையில் இந்த மன்றத்தில் இருக்கக் கூடிய அத்தனை உறுப்பினர்களும் ஏகமனதாக அவர்களுடைய பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு தக்க முடிவுகளை உடனடியாக அரசாங்கம் எடுக்க வேண்டுமென்ற கருத்தைக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதில் எந்தவிதமான கருத்து வேற்றுமையும் இருக்க முடியாது என்று கருதுகிறேன்.

இருக்கின்ற 234 தொகுதிகளையும் எடுத்துக் கொண்டால் ஒவ்வொரு தொகுதியிலும் சராசரியாக ஐயாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட பத்தாயிரத்து உட்பட்ட வாக்காளர் பெருமக்களின் இந்தச் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருப்பார்கள்.

குறிப்பாக, என்னுடைய தொகுதியைப் பொறுத்தவரை, ஐதே பகுதியில் ஏறத்தாழ மூவாயிரம் குடும்பங்களுக்கு மேல் இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய வாழ்க்கை நிலையைப் பார்க்கும்போது மிகுந்த வேதனைக்குரிய ஒரு காட்சியாக இருக்கிறது. அங்கு வேலை செய்கிறவர்களைப் பார்த்தால் ஒரு இல்லத்தில் கணவன் வேலை செய்து கொண்டிருப்பான்; மனைவி வேலை செய்து கொண்டிருப்பான்; குழந்தைகள் கூட அந்தப் பணியிலே ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள். ஒரு குடும்பத்திலுள்ள ஐந்து பேர் சேர்ந்து இந்த வேலையைச் செய்வார்கள். ஆனால் கிடைக்கக் கூடிய ஊதியமோ ஒரு தொழிலாளிக்குக் கிடைக்கக்கூடிய அளவு இரண்டு ரூபாய்தான் கிடைக்கும். அதைப் பங்கிட்டுப் பார்த்தால் சராசரியாக 50 காசு, 60 காசு, 70 காசு என்ற அளவில் மட்டுமே வரக்கூடிய பயங்கரமான நிலைமையில் இந்தச் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் பின்தங்கிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். பின்தங்கிய சமுதாயத்தில் இருக்கக்கூடியவர்களுக்கும், தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயத்தில் இருக்கக்கூடியவர்களுக்கும் கொடுக்கக்கூடிய சலுகைகள் இவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுவதில்லை. எந்த விதமான சலுகையும் கொடுக்காததோடு மட்டுமல்ல, இவர்களுடைய ஊதியத்தை உயர்த்திக் கொடுக்கவும் அரசு எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை; அந்த மாதிரி நிலைமையில் இவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

சேலம் மாவட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி, மதுரை மாவட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி, இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி, ஆயிரக்கணக்கான குடும்பங்கள் இந்த மாதிரி நிலைமையில்

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

[1972 ஏப்ரல் 1]

இருக்கின்றன. அவர்கள் வேலை செய்யக்கூடிய சூழ்நிலை எப்படி இருக்கிறது என்றால் எந்தவிதமான கார்ப்பும் புகு முடியாத அளவுக்கு, வெளிச்சம் இல்லாத நிலையிலே, கஷ்டரோகம் வருவதற்கு என்ன சூழ்நிலை இருக்க வேண்டுமோ அத்தகைய சூழ்நிலையிலே தங்களுடைய பணியைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இது எனக்கு எதிரில் உட்கார்ந்திருக்கும் நண்பர்களுக்கெல்லாம் நன்றாகத் தெரியும். இங்கிலாந்தில் இன்டஸ்ட்ரியல் ரெவல்யூஷனுக்கு முன்பு தொழிலாளர்கள் எப்படி வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்களோ, அந்த மாதிரி சூழ்நிலையில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தச் சூழ்நிலையைப் போக்க சுகாதாரத் துறை, தொழில் துறை, தொழிலாளர் நலத் துறை என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது என்று பார்த்தால் கடந்த பத்து, பதினைந்து ஆண்டு காலமாக எந்தவித நடவடிக்கையும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

பாராவது வெளிநாட்டுக்காரர்கள் வந்தால் இவ்வளவு கொடுமைகளுக்கு உள்ளாகி பணிபாற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்களே என்று ஆச்சரியப்படத்தக்க அளவிற்கு, இது இருபதாம் நூற்றாண்டா என்று சந்தேகிக்கக்கூடிய அளவிற்கு அங்கு அந்தத் தொழிலாளர்கள் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தக் குடும்பங்களுக்கு நீங்கள் என்னென்ன திட்டங்களை வகுக்கப் போகிறீர்கள்?

மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்லும் போது அந்த ஏழைத் தொழிலாளர்களுக்கு எந்தவிதமான ஆறுதலை அளிக்கப் போகிறார்கள் என்ற பதிலை நான் எதிர்பார்க்கிறேன். இந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு என்ன ஊதிய பாதுகாப்புக் கொடுக்கப் போகிறார்கள், ஒரு ஆளுக்கு என்ன ஊதியம், ஒரு குடும்பத்தில் உள்ள நான்கு பேர்கள் வேலை செய்தால் அவர்களுக்கு என்ன ஊதியம் என்றெல்லாம் ஒரு தொழிற்சாலையில் வேலை செய்யும் ஒரு தொழிலாளருக்குக் கிடைக்கும் ஊதியம் கூட இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிற தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை, ஆகவே அவர்களுக்கு என்ன பரிகாரம் காணப் போகிறார்கள் என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் தமது பதிலில் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இரண்டாவதாக, அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு எப்படிப்பட்ட சுகாதார வசதியை அளிக்கப் போகிறார்கள் என்பதையும் அவர்களது பதிலில் எதிர்பார்க்கிறேன்.

மூன்றாவதாக, அவர்கள் நல்ல முறையில் வேலை செய்வதற்கு சத்துள்ள உணவு கிடைக்கும்படி ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அவர்களுக்கு கன்செஷனல் ரேட்டில் பல தொழிற்சாலைகளில் இருப்பதைப் போல் சப்ஸிடைஸ்ட் சாப்பாடு

1972 ஏப்ரல் 1]

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

என்ற முறையில் ஒரு ரூபாய், ஒன்றரை ரூபாய்க்கு மூன்று ரூபாய் பெறுமானமுள்ள சாப்பாடு கிடைக்கும்படிச் செய்யவேண்டும். அந்த வகையிலும் அவர்களுக்கு நன்மைசெய்து கொடுக்கமுடியுமா என்று பார்க்கவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, அவர்களது தொழிலுக்கு வேண்டிய எக்ஸிப்மென்ட்ஸை நவீன ரீதியில் ஏற்படுத்திக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்களா என்றும் அறிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். இப்போது அவர்கள் முப்பது வருடங்களுக்கு முன்பு பயன்படுத்தி வந்த எக்ஸிப்மென்ட்சைத்தான் பயன்படுத்தி வருகிறார்கள். ஆகவே எந்த வகையில் அவர்களுக்கு நவீன முறையிலுள்ள எக்ஸிப்மென்ட்ஸ் கொடுக்கப் போகிறார்கள் என்பதையும் அவர்கள் பதிலிலிருந்து அறிந்து கொள்ளவிரும்புகிறேன். பின்னர், ப்ரொட்டக்ஷன் டி. தி. இண்டஸ்ட்ரி, தொழிலாளர்களுக்கு பாதுகாப்பு தரவேண்டுமென்றால் தொழிலுக்கு பாதுகாப்பு தரவேண்டும்.

ஹான்ட்லும் செக்டாருக்கு என்ன பாதுகாப்பு தரப்போகிறீர்கள்? இப்போது அவர்கள் மில் துணியோடு போட்டி போடவேண்டியிருக்கிறது. மில்லுக்கு நாம் ஜாஸ்தி அக்கறை காண்பித்தால் இதைப் புறக்கணித்துபோல் ஆகிவிடும். மில்களைப் புறக்கணித்துவிட்டால் மற்ற மாநிலங்களோடு போட்டியிடமுடியாது. ஆகவே இந்த ஹான்ட்லுமிற்கு ஸ்யண்டிஸ்டிக் ரீதியில், விஞ்ஞான ரீதியில் என்ன பாதுகாப்பு கொடுக்கப் போகிறீர்கள் என்ற பதிலையும் அமைச்சர் அவர்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சென்னையில் ஐந்து நாட்களுக்குப் பிறகு எழும்பூரில் எக்ஸிபிஷன் நடக்கப் போகிறது. அந்தப் பொருட்காட்சியில் அரசிபல் கட்சித் தலைவர்கள் எல்லாம் வந்து பேசுவதை ஒவ்வொரு வருடமும் பார்த்துவருகிறோம். வெளி மாநிலங்களிலிருந்து நல்ல அட்ராக்டிவ் துணி ரகங்களைக்கொண்டு வந்து விற்கும்போது நம் மாநிலத்திலிருந்து எப்படிப்பட்ட துணி ரகங்களை விற்பதற்கு இந்த இலாகா ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது என்பதையும் அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். என்னைப் பொறுத்தவரையில் இந்த இலாகா எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் நடவடிக்கைகள் கொஞ்சமும் போதாது.

நம் மாநிலத்தில் ஏராளமானமுறையில் கைத்தறி விற்கப்படவேண்டும், வெளி மாநிலங்களிலும் நம் கைத்தறித் துணிகள் அதிக அளவில் விற்கப்படவேண்டும். அதோடு கூட வெளி நாடுகளுக்கு நம் கைத்தறித் துணிகளை ஏற்றுமதி செய்வதற்கு என்ன நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? வெளிநாடுகளில் இத்துணிகள் விற்பனை செய்யப்படுவதைப் பார்க்கும்போது இவ்வளவு ஊரத்திற்கு அரசாங்கத்தின் ஆதரவு இருந்தும், இவ்வளவு பெரிய இலாகாவாக இருந்தும், அரசாங்கத்தின் எல்லாவிதச் சலுகைகளும் இருந்தும் கூட இந்தப்

[டாக்டர் எச். வி. ஹான்டே]

[1972 ஏப்ரல் 1]

பொருள்களை விற்பனை செய்யமுடியவில்லை என்பது வேதனையைத் தருகிறது. அந்த வேதனையைப் போக்கும் அளவிற்கு நீங்கள் என்ன நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதற்கான பதிலை நான் எதிர்பார்க்கிறேன். ப்ளிடிக் மதராஸ்க்கு நல்ல பெயர் இருந்தது. அது எப்படி கெட்டுப்போயிற்று என்று தெரியும். ஏற்கனவே அந்தத் துறையில் நாம் தோற்றுப்போயிருக்கிறோம். மீண்டும் அந்தத் துறையில் வெற்றிபெற என்ன நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள ஆவலோடு இருக்கிறேன். அதைப் பற்றியும் அமைச்சர் அவர்கள் விளக்குவார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

பல மாநிலங்களில் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ள இன்பர்மேஷன் அன்ட் பப்ளிஸிட்டி இலாகா என்ன செய்திருக்கிறது என்று தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஒரு போர்ஷன் ஹான்ட்லாமிற்கு என்று ஒதுக்கிவைக்க வேண்டும். கரை போட்ட வேஷ்டி, அல்லது ஒருமாதிரியான புடவை என்று இப்படி ஒரு போர்ஷன் ஹான்ட்லாமிற்காக ஒதுக்கிவைக்கவேண்டும் என்று ஒவ்வொரு தடவையும் இந்த மன்றத்தில் தீர்மானம் வருவதும், அதை முன் மொழிவதும், எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்வது என்றும் நிலை இருக்கிறது. அப்படி ஒரு போர்ஷன் அதற்காக ஒதுக்கி வைக்கப்படும் நடவடிக்கை எடுக்கப் பட்டிருக்கிறதா என்பதற்கான பதிலையும் அமைச்சர் அவர்களின் பதிலிலிருந்து எதிர்பார்க்கிறேன். (மணி அடிக்கப்பட்டது).

இறுதியாக, ஒரு ஹான்ட்லாம் கமிஷன் நியமிக்கவேண்டும். இந்தக் கைத் தறித் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களது கஷ்டங்களை ஆராயவும், அவர்களது வொர்க்கிங் கண்டிஷன், எமாலுமென்ட் ஸ்ட்ரக்சர் இவைகளை ஆராயவும் இத்துறையில் விஷயங்களைத் தெரிந்த நிபுணர்களைக் கொண்ட, தொழிலாளர்களுக்கு என்னென்ன துன்பங்கள் உள்ளன என்பதைப் பற்றி தெரிந்திருக்கக்கூடியவர்களைக் கொண்ட ஒரு குழுவை அமைத்து அதன் அறிக்கையைப் பெற்று அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல வாரம்பைப் பெற்றுத் தர வேண்டும்.

அதோடு இந்தத் துறையை மீண்டும் அபிவிருத்தி செய்வதற்கு என்ன என்ன தேவை என்று பார்த்து தக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்கவேண்டும்.

பாக்வேர்ட் க்ளாஸைஸ் கமிஷன் என்று போட்டார்கள், அவர்கள் அறிக்கையும் தயாரித்தார்கள். சட்டநாதன் குழு அறிக்கையும் தரப்பட்டது. அதன் மீது என்னென்ன நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்போகிறோம் என்பதைப் பற்றி தீவிரச் சொல்வதாக வாக்களித்திருந்தார்கள். அந்த அறிக்கையின்மீது என்ன

1972 ஏப்ரல் 1]

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

மடவடிக்கைகள் எடுக்கப்போகிறார்கள் என்பதை சட்டசபைக்கு தெரிவித்தால் உறுப்பினர்களுக்கு அது ஓரளவிற்கு மனநிறைவு அளிக்கும். அந்தத் தகவலையும் சொல்லிவிட்டால் நன்றாகயிருக்கும் என்று கூறி என் உரையை நிறைவு படுத்துக்கொள்கிறேன்.

THIRU K. M. SUBRAMANIAM : I thank at the outset Thiru K. T. K. Thangamani for having brought this resolution which is (p.m. 1-0
important.

The question of giving protection to the handloom industry, I need not go into, because it is well-known that the income of the handloom people are the lowest in India, if you take monthly income. What are the reasons for this state of affairs in handloom industry in spite of the fact that total production of textile mill industry is pegged to 5,000 million yards or 4,000 million metres? Handloom industry production has increased from 750 million yards to 2,700 million metres, today. Their wages have also increased from Rs. 48 to Rs. 100 per family. What are the reasons for the present situation?

Dr. Hande has given several reasons. My complaint is we have not gone sufficiently deeply into this question. Handloom is becoming more and more popular in North India. In spite of the fact that we have reserved bordered dhotis and coloured sarees for handloom, handlooms have not made headway in our State. Why? The sartorial fashion is changing. There is no use of experimenting with dhoti when they are giving way to trousers. Similarly for sarees. The market today is changing. Coloured handloom sarees is giving place to printed sarees. New designs and types are coming in printed sarees. Unless we sit together, or the Research Development section of Handloom Department analysis these things and adopts remedial measures, I am sure, Madras handloom cannot make headway.

You have pegged mill production. So, what you must now see is to expand the handloom sector on proper lines, after analysing the reasons for the present glut. Now with the spread of education, the weavers' children after passing the S.S.L.C., may not sit behind the old wheel nor will the female children after passing S.S.L.C., sit in the streets, weaving sarees. Modern ideas are developing and accordingly we must change. That is why I say

[Thiru K. M. Subramaniam] 1972 ஏப்ரல் 1]

give powerlooms for every two or three handlooms. Let not one man come and have a big powerloom capturing 100 handlooms. Try to give employment for weavers by giving powerlooms in the manner I have said. We must know that times are changing and accordingly we must change our method of production. The dhobis, sons after S.S.L.C. may not like to continue the old avocation of their parents. You see how dry cleaning is coming up. Let the following be done:—

- (1) Let there be some sort of reservation for handloom industry.
- (2) Get the essential raw materials that they want.
- (3) Appoint Development Commission to go round country and start manufacturing what the people want.
- (4) Develop small handlooms into powerlooms without creating unemployment.

Unless these things are done seriously, our handloom industry cannot make headway. If these things are done, we have a great future.

Many here do not know and I am not a person to self-advertise, that I did some research into handloom industry when the British Government was here and Mr. S.A. Venkataraman was Registrar of Co-operative Societies. So, I talk from experience and not as a lay man.

Unless we diversify production, it is very difficult for handloom industry to expand. I hope under the D.M.K. Government, the Handloom industry will flourish under our industrious Minister for Industries.

We have appointed so many committees but their reports are there on the shelves. So let us proceed on the lines I have indicated and I am sure we will succeed. Thank you.

திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் வர்களே, இந்த நெசவுத் தொழிலுக்கு ஊக்கம் தரத்தக்க வகையில் அரசு ஒரு சட்டத்தை கொண்டு வரவேண்டுமென்று பிரேரேபிக்கும் இந்தத் தீர்மானத்தை நான் மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கிறேன்.

1972 ஏப்ரல் 1] [திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார்]

தமிழ் நாட்டில் விவசாயத்திற்கு அடுத்தபடியாக ஒரு தொழில் உண்டு என்றால் அது நெசவுதொழில்தான். தமிழ் நாட்டிலே மட்டுமல்ல, ஏன், இந்திய நாட்டிலேயே வாழக்கூடிய பிச்சைக்காரர்களிலே அதிகமாக இருக்கக்கூடியவர்கள் யார் என்று சொன்னால், முன்பு நெசவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டு இருந்தவர்கள் தான். இன்று அவர்கள் பரிதாபகரமான நிலையில் வாழ்வதைப் பார்க்கிறோம். ஆகவே, நெசவுத் தொழிலில் ஈடுபடுபவர்கள் தங்களுடைய குடும்பத்தையும், தங்களுடைய வீட்டையும் காப்பாற்றிக்கொள்ள முடியாத சூழ்நிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் பிச்சைக்காரர்களாக மாறும் அவல நிலையில் இருப்பதைக் காண்கிறோம். ஆகவே, அவர்களுக்கெல்லாம் வாழ்வு அளிக்கிற வகையில் அந்த நெசவுத் தொழில் செய்பவர்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கும் வகையில் சட்டத்தை கொண்டுவருவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாட்டினை செய்வது அரசின் கடமையாகும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

வெளிநாட்டிற்கு முன்பெல்லாம் ஓரளவு கைத்தறித் துணிகள் அனுப்பி வந்தோம். ஆனால் இப்போது அந்த வியாபாரம் மந்த நிலைமை அடைந்து விட்டது. அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், வணிகர்களின் நாணயக் குறைவுதான். அவர்கள் ஆர்டர் வாங்கும்போது ஒன்றைக்காட்டுவது, சரக்கு அனுப்பும்போது வேறு ஒன்றை அனுப்புவது. இப்படிப்பட்ட காரணத்தால் தான் அந்தத் தொழில் சிறிது சிறிதாக குறைந்து வருகிறது. ஆகவே, அதில் அரசு தலையிட்டு வணிகர்கள் நாணயத்தை காப்பாற்றும் வகையில் நடக்க அதைக் கண்காணிக்க முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மேலும், லுங்கிகள், கர்சிப்புகள் போன்றவற்றை வெளிநாட்டிற்கு அனுப்பி வந்தார்கள். அவற்றிற்கு நல்ல மதிப்பு இருந்து வந்தது. மீண்டும் அவைகள் வெளிநாட்டிற்கு ஏற்றுமதி செய்ய ஊக்கம் அளிக்கும் வகையில் அரசு முயற்சி கூடா மேற்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மறைந்த மாமேதை அறிஞர் அவர்கள் இருந்த நேரத்தில், தங்களுடைய தோளிலேயே அந்தக் கைத்தறி துணியைத் தூக்கி விற்று, அதற்கு ஆதரவு கொடுத்ததைப் பார்த்தோம். அன்றெல்லாம் கைத்தறித் துணியை வாங்கி அணிவதையே பெருமையாக கருதிக்கொண்டு இருந்தார்கள். அன்று கழகத் தொழிலாளரும், தொழிற்மையக்கட்சியைச் சார்ந்தவர்களும் கைத்தறித் துணியை அணிந்து வந்தார்கள். இன்று மில் துணியை அணிந்து கொண்டு வருவதைப் பார்க்கிறோம். மீண்டும் கைத்தறித் துணியை அணியவேண்டுமென்பதற்காக ஒரு போராட்டம் நடத்தினால் கூட நன்றாக இருக்கும் என்று கூறிக்கொள்கிறேன்.

பவர் லூம்கள் இந்தக் கைத்தறித் தொழிலை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு விடுகின்றன. அதைத் தடுத்து நிறுத்த வழிமுறைகளைக் காணவேண்டும்.

[திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார்] [1972 ஏப்ரல் 1]

முன்பு இந்தக் கைத்தறி துணிகளுக்கு ஊக்கம் தரவேண்டுமென்று நோக்கம் கொண்டு வந்தபோது, வியாபாரிகளும் கைத்தறித் துணியை விற்றால் 10 சதவிகிதம் ரிபேட் கொடுக்கப்பட்டது. கூட்டுறவு ஸ்டோரில் விற்றாலும் 10 சதவிகிதம் ரிபேட் என்று கொடுக்கப்பட்டது. இன்று அந்தச்சலுகை கூட்டுறவு ஸ்டோர்களில் இருக்கும் வியாபாரத்திற்கு மட்டும் வைத்துக்கொண்டு விட்டு வியாபாரிகளுக்கு இல்லை யென்று சொல்லிவிட்டார்கள். வியாபாரிகளுக்குச் சலுகை கொடுத்தால் நன்றாக கைத்தறி துணி வியாபாரம் பெருகும். இதனால் நிச்சயம் கைத்தறித் துணி நிறைய செலவாகும். துணிகள் அதிகம் செலவானால் தொழில் அபிவிருத்தியாகும். தொழில் அபிவிருத்தியானால் நெசவுத் தொழிலாளர்களுக்கும் நல்ல கூலி கிடைக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நெசவாளர்களுடைய குடும்பங்கள் ஒரு நாளைக்கு ஏறக்குறைய 12 மணி நேரம் வேலை செய்யவேண்டியிருக்கிறது. சிறு குழந்தை முதற்கொண்டு, 6, 7 வயது குழந்தை முதற்கொண்டு இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டு சம்பாதித்தால் கூட ஒரு வாரத்திற்கு அந்தக் குடும்பம் ரூ. 30-க்கும் அதிகமாக வருமானம் பெறமுடியாத நிலையில் இருக்கிறது. இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய வாழ்க்கை சூழ்நிலையில் நான்கு ஐந்து பேர்கள் கொண்ட ஒரு குடும்பம் ஒரு வாரத்திற்கு ரூ. 30, 40 வைத்துக்கொண்டு குடும்பத்தை நடத்த முடியாது. ஆகவே, அவர்களுக்கு நியாயமான கூலி கிடைக்க வழிவகைகள் செய்யவேண்டும்.

அத்தோடுகூட கைத்தறிக்குப் போதுமான நூல்கள் மில்களிலிருந்து கிடைக்காமல், இடைஞ்சல்கள் இருக்கின்றன. திடீரென்று நூலின் விலைவாசி ஏறிப்போகிறது. இந்த வாரம் நூல் விலை ஒன்றாக இருந்தால், அடுத்த வாரம் நூல் விலை ஏறிவிடுகிறது. ஆனால் தயாரித்து வைத்திருக்கிற துணிகளுக்கு மார்க்கெட்டில் எப்பொழுதும் ஒரு நிர்ந்தரமான விலை தான் இருக்கிறது.

கைத்தறி வியாபாரிகள் தங்கள் துணியின் விலையை கூட்ட முடியாது நவிக்கிறார்கள். மில்காரர்கள் திடீரென்று நூல் விலையைக் கூட்டிவிடுகிறார்கள். இதனால் கைத்தறி நெசவாளர்கள் நசித்துப்போய்விடுகிறார்கள், நஷ்டம் ஏற்படுகிறது. இம்மாதிரி சங்கடங்கள் ஏற்படும்பொழுது வியாபாரிகள் தங்களுடைய சங்கடத்தை நெசவாளர்களின் தலையில் தான் சுமத்திவிடுகிறார்கள்.

ஆகவே, மில்கள் சரியான விலையில் நூல்களை விற்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அது மட்டுமில்லை. அவர்களுக்குத் தேவையான நூல் 40, 60, 80-ம் நெம்பர் நூல்; தேவைப்படி நூல் மில்களிலிருந்து கிடைப்பது கூட சங்கடமாகி விடுகிறது. ஆகவே, சரியான முறையில் மில்களிலிருந்து கைத்தறித் துணிக்குத் தேவையான நூல்கள் மார்க்கெட்டில் பொதுவாகக் கிடைப்பதற்கு வழிவகை செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1973 ஏப்ரல் 1]

[திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார்]

மில்லளும் சேலைகளைத் தயாரிக்கின்றன. கைத்தறித் தொழிலுக்கு சில ஐடெம்களை நாம் ஒதுக்கியிருந்தால் கூட—சேலை முதலியவைகளை ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள்—நடை முறையில் என்ன பார்க்கிறோம் என்றால், மபட்லாஸ் போன்ற ஸ்தாபனங்களோடு கைத்தறி நெசவாளர்கள் போட்டி போட முடியவில்லை. காரணம் சேலைகள் உண்மையில் கைத்தறித் துறைக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்தாலும் கூட, மபட்லாவில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு வெளிவராத சேலைகளே கிடையாது என்று சொல்ல முடியும். மிக அழகான வண்ணங்களில் வருகின்றன. மிக அழகாக பிரிண்டு செய்யப்பட்டு வருகின்றன. அழகை நாடக்கூடிய மக்கள் மில்துனிகளைத் தான் வாங்குகிறார்கள். இவைகளுக்கு எதிராக கைத்தறித் துணிகளை விற்பதில் போட்டி போட முடியவில்லை.

இந்தச் சூழ்நிலையில் ஒரு நல்ல யோசனையை அரசு சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நான் சொல்கிற இந்த யோசனையை மத்திய அரசுக்கு சிபார்சு செய்யவேண்டும். இந்த அரசாங்கம் என்று இந்த நேரத்தில் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அதாவது பெரும்பாலும் சேலைகளை தயாரிப்பதற்கு மில்களுக்கு முதலில் காடா, சாதாரண கச்சாத் துணிதான் தேவைப்படுகிறது. இந்த காடா துணியைத் தான் ப்ளீச் செய்து, ப்ரோசெஸ் செய்து, பிரிண்டு செய்து அல்லது பார்டர் போட்டு சேலைகளாக நெய்கிறார்கள். ஆகவே, இம்மாதிரி யான காடா துணிதான் மில்களுக்கு தேவைப்படுகிறது, சேலைகள் தயாரிப்பதற்கு. இந்த கட்டத்தில் தான் அரசு தலையிட வேண்டும். ஒரு பெரிய மில்லை எடுத்துக்கொண்டால் 10 விழுக்காடு கைத்தறி காடா வாங்கவேண்டும் என்ற ஒரு நிபந்தனையைப் போடவேண்டும். மபட்லாவில் ரூ. 400 கோடி அளவுக்கு துணி உற்பத்தி ஆகிறது. அவர்கள் 40 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு கைத்தறி காடா வாங்கித்தான் ஆகவேண்டும் என்ற ஒரு நிபந்தனையை ஏற்படுத்தினால், கைத்தறியில் செய்யப்பட்ட காடாவை அவர்கள் வாங்கவேண்டியவரும். அதனால் அவர்களுக்கும் நஷ்டம் இல்லை. அதை ப்ளீச் செய்து, ப்ரோசெஸ் செய்து, பிரிண்டு செய்து அழகான சேலைகளை உற்பத்தி செய்து விற்க முடியும். அதன் மூலம் மில்களுக்கு எந்தவிதமான பாதகமும் இல்லை. அதே சமயத்தில் கைத் தறித் துணிக்கும் ஆக்கம் ஏற்படுகிறது.

THIRU K. M. SUBRAMANIAM: I may inform the hon. Member that 50 per cent damage would occur if handloom cloths are processed in textile machinery.

THIRU V. M. ABDUL JABBAR: I emphatically do not agree with the opinion of my hon. Friend. I too am in the trade; I know it.

[1972 ஏப்ரல் 1]

[திரு. வா. மை. அப்துல் கபார்]

தலைவர் அவர்களே, 50 பெர்சண்டுக்கு டாமேஜ் வரும் என்று சொல்கிறார்கள். அதை நான் உண்மையிலேயே வன்மையாக மறுக்கிறேன். கைத்தறித் துணியில் அம்மாதிரி ஏற்படாது. ஸ்டாண்டர்டு கைத்தறித் துணி தயாரித்துக்கொடுத்தால், அப்பொழுது தான் அந்த விலை கிடைக்கும் என்று மில்கள் நிர்ணயித்து விட்டால், நிச்சயம் கைத்தறியில் காடா தயாரித்துக் கொடுக்க முடியும். சேலையின் அகலம் 46" என்று இருந்தால், அதற்கு எத்தனை மீட்டர் வேண்டும் என்று ஒப்பந்தத்தின் மூலம் ஏற்பாடு செய்து கொண்டால், இந்தமாதிரி காடா தயாரித்துக் கொடுப்பதில் ஒன்றும் சிரமமில்லை. ஆகவே, இம்மாதிரி ஒரு நிபந்தனையை விதிக்க வேண்டும் என்று மத்திய அரசுக்கு மாநில அரசு சிபார்சு செய்ய முன்வரவேண்டும் என்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த விஷயத்தில் இரு சாராருக்கும் நன்மை ஏற்படும். இதன் மூலம் கைத்தறி உற்பத்தியில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுக்கு கணிசமான அளவுக்கு வருவாய் கிடைக்க வழிவகைகள் ஏற்படும்.

இறுதியாக, நெசவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுக்கு சுகாதார வசதிகள் மிகக் குறைவு. வீடு இல்லாமல் ரொம்பவும் ஈன வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள். தெரு ஓரங்களில் படுத்து உறங்குகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட மக்களுக்கு கல்வி வசதி அளிக்க ஒரு தீவிரமான திட்டத்தைக் கொண்டுவரவேண்டும். நெசவாளர்கள் குடும்பத்தில் இருப்பவர்கள் கல்வி கற்பதே இல்லை. 6 வயது குழந்தை யானவுடனேயே அவர்களை பாவு கோர்ப்பது போன்ற வேலைகளில் ஈடுபடுத்தி விடுகிறார்கள். அதனால் அந்தக் குழந்தைகள் கல்வி கற்க வசதி இல்லாமலே போய்விடுகிறது. இந்த ஏழைக் குழந்தைகள் கல்வி கற்பதற்கு வசதிகள் செய்து தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்தத் தீர்மானத்தின் பேரில் பேசுவதற்கு வாய்ப்பு அளித்த அவைத் தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி அமர்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. செளடி எஸ். சுந்தர பாரதி : இப்போவையின் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி அவர்கள் கைத்தறித் தொழிலுக்கு ஒரு பாதுகாப்பு கொடுக்கவேண்டும் என்பதற்காக அதற்கு ஒரு சட்டபூர்வமான வடிவு கொடுக்கவேண்டும் என்ற ஒரு பிரேரேபணையை இந்த மன்றத்தின் முன்னால் சமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள். அதன் மீது என்னுடைய சில நல்ல கருத்துக்களைச் சொல்ல இந்த நேரத்தில் வாய்ப்பளித்ததற்கு போவைத் தலைவர் அவர்களுக்கு முதலில் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஏற்கனவே இந்தத் தொழிலில் இருக்கக்கூடிய அக்கறை காரணமாக பல உறுப்பினர்கள் தங்களுடைய மேலான கருத்துக்களையெல்லாம் இதிலே தெரிவித்திருக்கிறார்கள். எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம், நம்முடைய கைத்தறித் தொழில் இருக்கிறதே, அது ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட தொழிலாக அமைந்திருக்க

1972 ஏப்ரல் 1]

[திரு. சௌடி எஸ். சுந்தரபாரதி]

கிறது. சமுதாயத்தில் எப்படி தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் இருக்கிறார்களோ, அதைப்போல இந்தத் தொழில் துறையிலும் கைத்தறித் தொழில் தாழ்த்தப் பட்ட தொழிலாக இருந்து வருகிறது. நம்முடைய நாட்டு பொருளாதார அமைப்பில் தொழில் துறையில் இந்த கைத்தறித் தொழில் நீடித்து இருக்க வேண்டுமா அல்லது இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கக்கூடிய மக்களையெல்லாம் வேறு புதிய தொழிலுக்கு போகச் சொல்லவேண்டுமா என்பது ஒரு பக்கம் இருக்கக்கூடிய சர்ச்சையாகும். அதே நேரத்தில் இந்தத் தொழிலை எப்போ முதும் நீடித்துவைத்து இந்தத் தொழில் நல்ல முறையில் செயல்படுவதற்கு வேண்டிய ஊக்கத்தையும், அந்தத் தொழிலாளிகளுக்கு வேண்டிய நல்ல திட்டங் களையெல்லாம் கொடுக்கவேண்டுமா என்பது இரண்டாவது பிரச்சனை. இந்தப் பிரச்சனைக்கு ஒரு நல்ல முடிவு, தீர்க்கமான முடிவு, நிச்சயமான முடிவு எடுத்துக் கொண்டால் தான், இனிமேல் இந்தத் தொழிலில் என்னென்ன முறையில் நல்ல சிந்திப்புத்தம் செய்து, இந்தத் தொழிலை வளம்பெறச் செய்ய முடியும் என்பதைப் பற்றி ஆலோசிக்க முடியும்.

ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மேல் நாடுகளில் கைத்தறித் தொழில் என்பதற்குப் பதிலாக எல்லாமே இயந்திரமாக்கப்பட்டு வேண்டும் என்ற முறையில் பொருளாதார வளர்ச்சி அங்கே ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், மேல் நாடுகளில் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய பொருளாதார வளர்ச்சியின் அடிப்படையில், அதே கொள்கையை பயன்படுத்தி, நம்முடைய நாட்டிலும் எல்லாவற்றையும் இயந்திரமயமாக்கி, தொழில் துறை முன்னேறுவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய முடியுமா என்று பார்த்தோமானால், மேல்நாடுகளுக்கும் நம்முடைய நாட்டிற்கும் இருக்கக்கூடிய ஒரு பெரிய வித்தியாசம், மனித சக்தி நம்முடைய நாட்டில் ஏராளமாக இருக்கிறது. எனவே, அந்த மனித சக்தியை பயன்படுத்தாமல், எல்லாவற்றையுமே இயந்திரமயமாக்கி நம்முடைய நாட்டில் பொருளாதாரத் துறையில் முன்னேற்றம் காணமுடியுமா என்றால், முடியவே முடியாது என்பதுதான் என்னுடைய கருத்தாகும். இன்று நம்முடைய நாடு இருக்கக்கூடிய நிலையில், தமிழ் நாட்டில் மட்டும் சுமார் 5 லட்சம் கைத்தறித் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். 5 லட்சம் கைத்தறித் தொழிலாளர்களைச் சார்ந்து இருக்கக்கூடிய சுமார் 20 லட்சம் மக்கள் கொண்ட ஒரு பெரிய பகுதியை, இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிற இந்த மக்களை 'நீங்கள் எல்லோரும் இந்தத் தொழிலை விட்டுவிட்டு, புதியதாக வேறு தொழில்களுக்குப் போக முயற்சி செய்யுங்கள்' என்று சொன்னால், எந்தத் தொழிலில் இவர்கள் அத்தனை பேர்களையும் கொண்டுபோய் சேர்க்க முடியும்? மேல் நாடுகளைப் போல அவ்வளவு பெரிய தொழில் வளர்ச்சி நம் நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கிறதா? 20 லட்சம் மக்களை ஈடுபடுத்தக்கூடிய அளவில் இயந்திரத்தின் மூலம் செயல்

[1972 ஏப்ரல் 1]

[திரு. சௌடி எஸ். சுந்தரபாரதி]

படுகின்ற ஒரு பெரிய தொழில் அமைப்பை நம்முடைய நாட்டில் அமைக்க முடியுமா என்று கேட்டால், முடியவே முடியாது. அந்த நிலையில் நம்முடைய நாடு இல்லை. நம்முடைய நாட்டில் இருக்கக்கூடிய மனித சக்தியை பயன்படுத்தி, இப்போழுது அவர்கள் ஈடுபட்டிருக்கக்கூடிய கைத்தறித் தொழிலைத் தான் அபிவிருத்தி அடையச் செய்யவேண்டிய சூழ்நிலையில் இருக்கிறோம்.

கைத்தறித் தொழிலுக்கும், கைத்தறி மூலம் தயாரிக்கக்கூடிய துணிக்கும் மேல் நாடுகளில் கிராக்கி இருந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. தமிழகத்தில் இருக்கக்கூடிய மக்களும், அதைப்போல இந்தியாவிலே இருக்கக்கூடிய மக்களும், ஏழை மக்கள் அத்தனை பேர்களும் அதிகமாக விரும்புவது கைத்தறித் துணியாகத்தான் இருக்கிறது.

எனவே, உடனடியாக நாம் இந்தக் கைத்தறித் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள மக்களை வேறு தொழிலுக்கு மாற்றிப் போகவேண்டுமென்று கேட்டால், அதற்கு எந்தவிதமான ஏற்பாடும் இப்போதுள்ள சூழ்நிலையில், நாம் அந்த எல்லாத் தொழிலாளர்களுக்கும் வேறு ஏதாவது தொழில் கொடுக்க முடியுமா என்றால் அதுவும் முடியாது. எனவே, இந்தக் கைத்தறித் தொழிலில் இப்போதிருக்கும் முறையில் என்ன முறையில் உதவிகள், வசதிகள் செய்து கொடுத்தால் இந்தத் தொழில் சிறந்து நடக்கும், இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள மக்கள் மிகக் குறைந்த வருவாய் பெற்றுள்ள மக்கள், அதை எந்த முறையில் அதிகமாக்க முடியும் என்பதைப்பற்றி சிந்திக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அந்த முறையில் ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

நமது கைத்தறித் தொழிலுக்குப் போட்டி என்ன வேன்றால், மில் க்ளாட்—இயந்திரத்தின் மூலம் தயாராகும் துணிகள். இவை இரண்டுக்கும் உள்ள போட்டி “அக்ஸெல்கி காம்பெடிஷன்” என்ற முறையில் இருக்கிறது. எனினால், மில் துணிகள், அதற்கு வேண்டிய மூலாதாரப் பொருட்களை (ரா-மெடிரியல்ஸ்) அதனவே தயாரித்துக்கொள்கிறது. ஆனால் கைத்தறிக்கு வேண்டிய ‘ரா-மெடிரியல்ஸ்’, மூலாதாரப் பொருட்கள், மில்லைச் சார்ந்துதான் இருக்கவேண்டியிருக்கிறது. எனவே, மில் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள், இன்னொரு தொழிலில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு—கைத்தறித் தொழிலுக்கு வேண்டிய ‘ரா-மெடிரியல்ஸ்’—அவர்கள் நினைத்த நேரத்தில் விலையை அதிகமாக ஏற்றிக் கொள்கிறார்கள். இதன் காரணமாக கைத்தறித் தொழிலை நசுக்குவதற்கு, மில் தொழிலைவிட சிறந்த முறையில் நடக்காமல் இருப்பதற்கு, அவர்கள் அதிக வருவாய் பெறாமல் தடுப்பதற்கு, அந்த நிலையில் அவர்களை வைக்க வேண்டும் என்று சொல்லுமள விற்கு வேண்டிய வசதிகள் இப்போது மில் தொழில் நடத்துகிறவர்கள் கையில் இருக்கிறது. அவர்கள் எப்போதுமே மில் முதலாளிகளுடைய தயவை எதிர்

1972 ஏப்ரல் 1]

[திரு. சௌடி எஸ். சுந்தரபாரதி]

பார்த்துக்கொண்டு, அவர்கள் விலையை கூட்டாமல் இருப்பார்களா என்று எதிர் பார்த்துக்கொண்டு, அந்த முறையில் தொழில் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இவ்வாறு எவ்வளவு காலத்திற்கு அச்சமின்றி, நிம்மதியாக தொழில் நடத்திக்கொண்டிருக்க முடியும் என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். அதனால் தான் மதிப்பு மிக்க தங்கமணி அவர்கள் ஒரு பாதுகாப்பு கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : சிக்கிரம் முடியுங்கள். இன்னொருவர் பேச வேண்டும்.

திரு. சௌடி எஸ். சுந்தரபாரதி : டீ ஆர் தர் மினிட்ஸில் முடித்து விடுகிறேன். எனவே, கைத்தறித் தொழிலை பாதிக்கக் கூடிய அலுவலம்மம் என்ன என்பதை உணர்ந்து அது பாதிக்கப்படாமல் நடக்க வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

முக்கியமாக, கைத்தறித் தொழிலுக்கு வேண்டிய மூலாதாரப் பொருட்களை கைத்தறித் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்களே தயாரிக்கும் முறையைக் கண்டு கொண்டால் நிச்சயமாக கைத்தறித் தொழிலுக்கு இப்போது ஏற்பட்டுள்ள நெருக்கடி இல்லாமற் போகும். சில இடங்களில் அவர்களுக்கு திடீரென்று வேலையில்லாத திண்டாட்டம் வருகிறது. அப்போது கைத்தறித் தொழிலில் ஈடுபட்ட மக்கள் வேலையில்லாத போது, வேலை வாய்ப்பு கொடுக்க வேண்டுமென்று போராட்டம் நடத்தும் நிலையில் இருக்கிறார்கள். இதை அரசு கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கைத்தறித் தொழிலில் ஏற்றுமதி பற்றி ஒரு சின்ன கருத்தைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நம் கைத்தறித் துணிகள் பம்பாய்க்கு சென்று, அங்கு கோடவுனில் தேக்கி, அங்கேயிருந்து ஏற்றுமதியாகிறது. நம் சென்னைத் துறைமுகத்தில் கைத்தறித் துணிகளைத் தேக்கி வைக்க 'கோடவுன்' வசதி செய்து அதன் மூலம் ஏற்றுமதியானால், தமிழ்நாட்டிலிருந்து கைத்தறித் துணி ஏற்றுமதிக்கு வசதி செய்து கொடுத்தால், நிச்சயமாக ஓரளவுக்கு கைத்தறித் தொழிலுக்கு தமிழகத்தில் நல்ல வாய்ப்பாக இருக்குமென்று சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கைத்தறித் தொழில் பாதிக்கப்படாமல் நடக்கின்ற முறையில் ஒரு நல்ல சட்டத்தை "காம்பிரிஹென்சிவ் ஆக்ட்" கொண்டு வர வேண்டும் என்று இந்த தீர்மானம் கொண்டு வந்திருப்பது மிக வரவேற்கத் தக்கது, என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

[1972 ஏப்ரல் 1]

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

குறிப்பாக, வள்ளுவர் குலத்தைச் சார்ந்த நெசவாளர்கள்—திருவள்ளுவர் பெருமையைச் சொல்ல வேண்டுமென்று பஸ்களில் அவருடைய ஃபோட்டோவை மாட்டுகிறோம்; டிராவலர்ஸ் பங்களாக்களில் ஃபோட்டோ மாட்டுகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் குலத்தைச் சார்ந்த நெசவாளர்களுக்கு அதில் என்ன செய்கிறார்கள் என்று பார்க்கும்போது ஏமாற்றம் அளிக்கிறது. ஆகையினால், திருவள்ளுவருக்கு இவ்வளவு மதிப்பு கொடுக்கும் நாம் அவர்களைச் சார்ந்த இனம் பாதுகாக்கப்படுவதற்கு எதை எதை செய்கிறோம் என்பதை யோசிக்க இந்த அரசாங்கம் கடமைப்பட்டிருக்கிறது.

“ஹாண்ட்லாம் இன்டஸ்ட்ரிக்கு” பாதுகாப்பு என்ற ஒரு நிலைக்கு இதைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது, முன்னாள் சபாநாயகர் புலவர் கோவிந்தன் அவர்கள் சொன்னார்கள்: “இந்தக் கைத்தறித் தொழிலை இனிமேல் மியூசியத்தில்தான் வைக்க வேண்டும்” என்று சொன்னார்கள். இது உண்மையில் வருந்தத் தக்கது. கைத்தறித் துணி இந்த நாட்டின் கலைத் திறனை எடுத்துக் காட்டக் கூடியது.

உதாரணமாக, இயந்திர மயமான ஒரு நாட்டின் கலைத் திறன் என்ன என்று எடை போட்டுப் பார்க்கும்போது கைவினைப் பொருட்கள் எவ்வளவு சிறப்பாக இருக்கும் என்பதைப் பார்த்து எடை போட்டு விடலாம். நம் கைத்தறித் துணிகள் உலகத்தில் சிறந்த பெயர் பெற்றவை. சரித்திரத்தில் படித்தது உண்டு, எவ்வாறு ஒரு மோதிரத்துக்குள் பல்லாயிரம் கஜம் டாக்கா மஸ்லின் துணியை சுருட்டி வைப்பார்கள் என்று. அந்த மாதிரி துணி தயாரித்தவர்கள் சமீபத்தில் பேப்பரில் பார்த்தோம்—இதே மில் துறையில் அப்படிப்பட்ட துணியை தயாரித்து நம் கனம் பிரதம மந்திரி அவர்களுக்கு அதை பரிசாகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆகையினால் மில் துறை எவ்வளவு வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறது, என்று பார்க்கும்போது கைத்தறித் துணி எவ்வளவு தளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறது என்பதை நம்மால் பார்க்க முடியும்.

கைத்தறி நெசவாளர் பிரச்சனையில் ஒரு தனி கவனம் செலுத்த வேண்டும். அதனால் இலாபமா, நஷ்டமா என்று கணக்குப் பார்க்காமல், அது மில்லோடு போட்டி போடுமா, அதனால் பிழைப்புக்கு வழி உண்டா என்ற அடிப்படையில் பார்க்காமல், அது நாட்டின் கலைத் திறனை எடுத்துக் காட்டக் கூடியது. ஆகையினால் அதற்கு பாதுகாப்புக் கொடுத்து முன்னேற்றத்துக்கு கொண்டுவர வேண்டும் என்ற எண்ணம் அரசுக்கு தேவை.

1972 ஏப்ரல் 1]

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

பல லட்சம் நெசவாளர்களைக் கொண்ட தமிழகத்தில் அதற்கு என்று ஒரு தனி அமைச்சரே போட்டாலும் வரவேற்கத் தக்கதாகும். அப்போதுதான், அப்போதைக்கப்போது வரும் பிரச்சனைகள் என்ன என்பதை ஓரளவு புரிந்து கொள்ள முடியும். பெண்கள் மட்டும் இல்லையென்றால் இப்போது இருக்கும் கைத்தறித் துணி கூட நசித்துப் போயிருக்கும். பெண்கள் கைத்தறியை இந்த அளவுக்கு காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். என்னதான், மில்கள், கைத்தறியுடன் போட்டி போட்டாலும் கூட கைத்தறிச் சேலைகள், கைத்தறி பட்டுச் சேலைகளில் அவர்கள் தனி கவனம் செலுத்தி வாங்கிக் கொண்டிருப்பதால்தான் அது காப்பாற்றப் படுகிறது, என்பதை கனம் கைத்தறி அமைச்சர் அவர்கள் உணரூவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். நான் உடுத்தி இருப்பது கதர்ப் பட்டு. இரண்டும் ஒன்றுதான். அதற்கு இது ஒரு படி மேல். இன்றைக்கு அதைக் காப்பாற்றுவது பெண்கள்தான்.

ஆனால் இந்தக் கைத்தறித் துணிகளை விற்பதற்கு எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறோம்? வருஷா வருஷம் ஒரு கைத்தறி வார விழா கொண்டாடி, பொங்கல், தீபாவளி எப்போது வரும் என்று பார்த்து, 5 பைசா, 10 பைசா ரிபேட் கொடுப்பது, இப்படியே எத்தனை நாள் ஒரு தொழிலுக்கு பாதுகாப்பு கொடுக்க முடியும் என்பதை அரசாங்கம் உணர வேண்டும். மில்களுக்கு என்று சில துணிகள், கைத்தறிக் கென்று சில துணிகள் உற்பத்தி செய்ய ஒதுக்கவேண்டும். கரை போட்ட வேட்டி, சேலைகள் — It must be exclusively reserved for the handloom industry. கைத்தறி மாத்திரம் இதைச் செய்யவேண்டும்; மற்றவர்கள் செய்யக் கூடாது என்று எத்தனையோ 'காலமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் அதை யாரும் கடைப்பிடித்ததில்லை. யாரும் அமுல் நடத்தவில்லை. லட்சக்கணக்கான நெசவாளர்களுக்கு உற்சாகம் தரும் அளவில் கரைபோட்ட சேலைகள், வேட்டிகள் உற்பத்தியை கைத்தறிக்கு ஒதுக்கி வைக்கவேண்டும் என்று இருந்தால்தான் சிறப்பாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன்.

அது மாத்திரமல்லாமல், கைத்தறி நெசவாளர்கள் மத்தியில் 'மாஸ்டர் லீவர்ஸ்' என்று இடைத் தரகர்கள் சிலர் இருக்கிறார்கள். இந்த மாஸ்டர் லீவர்கள் கையில் மாட்டிக் கொண்டிருக்கும் கைத்தறி நெசவாளர்கள் ரொம்ப கஷ்டப்படுகிறார்கள். பல துறைகளில் இடைத் தரகர்களை ஒழிக்கிறோம். இனும், ஜமீன், ஒழிக்கிறோம். ஏன்? இன்றைக்கு மார்க்கெட் கமிட்டியில் கமிஷன் எஜெண்டுகளை ஒழித்திருக்கிறோம். இந்த நிலை வரும்போது மாஸ்டர் லீவர்ஸ்

[1972 ஏப்ரல் 1]

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

என்ற ஒரு இடைத் தரகர்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அவர்களின் நிலைமை என்ன என்று ஆராய்வதற்கு தனி நிபுணர் கமிட்டி போட்டு அந்தப் பிரச்சனையில் அக்கறை காட்ட அரசாங்கம் முன்வரவேண்டும்.

அடுத்து நெசவாளர்கள் கூலி மிக மிகக் குறைவு. அதுவும் கிடைத்தால் உண்டு; இல்லாவிட்டால் இல்லை. மாஸ்டர் வீவர் இஷ்டப்பட்டால்தான் வேலை கொடுப்பார். சரக்கு தேங்கி விட்டால், வேலையில்லை போ என்று சொல்லி விடுவார். இப்படி நிரந்தரம் இல்லாத ஒரு நிலைமை வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இதற்கு பரிகாரம் காண வேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமை என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். சென்ற முறை அதற்கென்று ஒரு கமிட்டி போட்டிருப்பதாகவும் அது ஆராயப் போகிறது என்றும் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் நெசவாளர் நிலைமையை ஆராயும்போது துரிதமாக நிரந்தரக் கூலி பெற வழிவகை செய்ய வேண்டும். அப்போது குறைந்தபட்சக் கூலி என்னவாக இருக்கவேண்டும் என்றும் யோசிக்கவேண்டும்.

வெளிநாடுகளுக்கு நம்முடைய கைத்தறித் துணிகளை அனுப்பி அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளித்துக்கொண்டிருந்தோம். 'ப்ளீடிங் மெட்ராஸ்' என்ற பெயரில் வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பிக்கொண்டிருந்தோம். அதிகமாக அமெரிக்காவுக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தது. நான் அமெரிக்காவுக்குச் சென்றிருந்தபோது கூட, அங்குள்ளவர்கள் என்னை 'நீங்கள் சென்னையிலிருந்து வருகிறீர்களா' என்று கேட்கவில்லை. 'ப்ளீடிங் மெட்ராஸ்' வருகிறதே அந்த ஊரிலிருந்தா வருகிறீர்கள் என்றுதான் கேட்டார்கள். ப்ளீடிங் மெட்ராஸ் என்றால் சென்னைக்கு அவ்வளவு பெருமை இருந்தது. இன்றைக்கு அந்தப் பெருமை, அந்த கௌரவம் கிடையாது. காரணம் இதைப்போன்றத் துணிகளை மில்லிலேயே தயார் செய்து கொடுக்கிறார்கள். நாமும் காலாகாலங்களில் . . .

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: பேரவையின் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் இத்துடன் முடிவடைகின்றன. திருமதி அனந்தநாயகி அவர்கள் தொடர்ந்து அடுத்த 'நான்-அஃபிஷியல்' தினத்தன்று பேசுவார்கள். பேரவை நாளை மறுநாள் திங்கட்கிழமை காலை 9-00 மணியளவில் மீண்டும் கூடும்.

பின்னர் பேரவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.